

BIBLIOTECA CENTRALA
A
UNIVERSITAȚII
DIN
BUCUREȘTI

No. Curent *10070* Format.....

No. Inventar *10245* Anul

Secția Raftul

NOUA ORTOGRAFIE

CONTROL 1933

CONTROL 199

1961

L

Inu. A. 33.358

503472

Ov. DENSUSIANU

Inv. 10070.

NOUA ORTOGRAFIE

Extras din GRAI ȘI SUFLET, revista
„Institutului de filologie și folklor”

14242.

**BIBLIOTECA CENTRALA
UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI**

BUCUREȘTI
Atelierele SOCEC & Co. S. A.
1932

459-1

BIBLIOTECA CENTRALA UNIVERSITARIA
BUCURESTI
COTA: 10070

PC40/05

B.C.U. Bucuresti

314242

NOUA ORTOGRAFIE

Mai puțin trecătoare decît ne-am aștepta se arată superstițiile ortografice ori de cîte ori este vorba să înlăturăm șovăirile, nedumeririle care prea mult au dăinuit în scrierea noastră. Nu renunțăm nici aici la unele stăruințe care se condamnă dela sine, repetăm mereu experiențe inutile și rămînem astfel tot prea aproape de unde am plecat, cu o săracă mulțumire că totuși am făcut eișiva pași, cînd ar fi trebuit să-i lăsăm să ne ducă mai departe.

Impresia acestor prea persistente rămîneri în urmă au reînnoit-o discuțiile pe care le-a provocat reforma ortografică în două ședințe ale Academiei din sesiunea extraordinară ținută de curînd, la 5 și 6 februar. Veniau ca o urmare la alte discuții din sesiunea anului trecut și pentru ea să se ia hotărîri ce nu mai puteau fi amînate.

Reforma din 1904 cerea revisuiri, după ce chiar dela început s'a văzut că nu răspunde la tot cît trebuia să aducă. Revisuirea ei a fost propusă la întiul congres al filologilor, ținut la București în 1925. S'a ales atunci o comisie¹ pentru cercetarea ortografiei și raportul ei a fost adus în desbatere la al doilea congres al filologilor, în 1926, întrunit la Cluj².

¹ La lucrările ei am participat împreună cu: G. Adamescu, I. Blănu, Al. Procopovici și S. Pușcariu.

² Spuneam în încheierea raportului:

„Și în ortografie inovațiile sînt hotărîte de anumite inclinații care s'au afirmat, au ceva din psihologia vremii, dar în ele intervin și predilecțiuni ale acelor care s'au gîndit să le formuleze. Sînt acestea îndrep-

Din discuțiile care au urmat atunci s'a ajuns la fixarea punctelor principale de adoptat și a rămas ca încheierile congresului¹ să fie aduse la cunoștința Academiei, pentru ca ea să hotărască ortografia ce ar trebui să înlocuească pe cea din 1904.

Dorinței arătate de filologi Academia a răspuns în sesiunea generală din 1926. În două ședințe s'a pus în discuție scrierea lui *i* și aceea a lui *s* între vocale în neologisme. S'a hotărât ca la ortografia generală cu *i* să se admită o singură excepție — cu *ă* — pentru *Român* și derivatele lui, iar în ce privește neologismele să renunțăm la *z* între vocale și să scriem cu *s*. (deci *pocsie* etc., nu *poezie*, cum decisese Academia în 1904). Trebuiau discutate și alte modificări, dar în ultima ședință s'a propus să se revină asupra punctului din urmă, ceea ce, cum am căutat să pun în vedere, nu se putea admite, pentru că știm la ce duce sistemul răzvoiturilor². Discuțiile s'au oprit... o poticnire iarăși, amânarea pentru altă sesiune.

tățite, apar în acord cu cele dintii și ca o completare a lor, se înțelege atunci dela sine că ele au temeluri să fie adoptate. Proiectul de reformă pe care-l prezentăm pleacă în parte și dela asemenea preferințe pe care le-am avut, dar, controlându-le, punându-le în armonie cu ceea ce este principial admis și de alții, credem că nu ne-am îndepărtat dela soluțiile ce trebuiau date.

Am avut în vedere înainte de toate simplificarea ortografiei — fără a o duce însă la simplism, la amputări sau nivelări prea elementare. Nici o limbă nu poate fi redată în scris absolut cum se pronunță și deoarece scrierea cere totdeauna o anumită cultură dela aceia care o aplică, o stăruință de a înțelege unele nuanțe ale ei, de aceasta trebuie să ținem samă și cind este vorba de a fixa ortografia noastră.

Nu am admis nimic ce ni s'a părut de prisos, complicații pornind din pedanterie sau din reminiscențe de falsă disciplină ortografică, așa că modificările la care ne-am gândit vor arăta, credem, în ce sens poate fi rezolvită problema scrierei noastre“.

¹ Se pot cunoaște din memoriul adresat Academiei, în ședința dela 7 Iunie 1927, de Al. Procopovici, ca president al congresului filologilor dela Cernăuți care și-a însușit desideratele exprimate în congresul dela Cluj.

² *Analele Acad.*, XLVI, 155.

Au trecut mai multe și după ce un anteproiect a fost prezentat Academiei, în 1929, de S. Pușcariu¹, numai în ședințele dela 20 febr. și 8 mart. 1931 s'a decis să se reia problema ortografiei și să se numească o comisie din secțiunea literară care să aducă raportul său în viitoarea sesiune generală². Raportul comisiei³ a fost cetit în ședința dela 23 mai 1931 și discuțiile asupra lui au început dela scrierea cu *s* sau *z* intervocalic în neologisme, deși asupra ei se luase o decizie în 1926; părerea majorității a fost să se lase revisuirea acestui punct pînă la o nouă reformă, păstrîndu-se deocamdată scrierea cu *z*⁴. În ședințele următoare propunerile nu au mai găsit timp să fie desbătute și plenul Academiei s'a oprit la părerea să se reia problema ortografică într'o altă sesiune, după ce comisia din 1931 va fi completată cu alți trei membri și va presenta proiectul definitiv⁵.

Proiectul nu a întirziat, așa că în februar a putut fi convocată o sesiune extraordinară. S'a ajuns de data aceasta la formularea definitivă a modificărilor de adus, cu toate că i s'ar fi putut îngădui ortografiei să ocupe mai mult de două ședințe — însă nu cu reveniri la legendare pledoarii și rechisitorii în jurul unei litere —, cînd era vorba de fixarea ei pentru mult timp, cînd se aștepta să fie limpezită, după atîtea temporisări.

Aduce ortografia stabilită acum de Academie cît eram îndreptățiți să cerem dela ea? În parte da, atîta numai, pentru că s'au lăsat să vorbească iarăși unele concesiuni, a mai fost un consens pentru timidități care nu mai trebuiau totuși să se repete.

¹ *Ibid.*, XLIX, 200.

² *Ibid.*, LI, 68, 70-72.

³ Au făcut parte din ea și: I. Bianu, Gen. Gr. Crălniceanu, C. Rădulescu-Motru și S. Pușcariu.

⁴ *Analele Acad.*, LI, 197.

⁵ *Ibid.*, LI, 216, 228-229: au fost aleși ca membri noi ai comisiei: J. Brătescu-Volnești, M. Sadoveanu și G. Adamescu.

S'a ciștigat cînd s'a hotărît să nu se mai pună accentul grav pe vocalele finale și tot așa în mijlocul cuvintelor pentru a deosebi forme omonime — era o încărcare și inutilă și antipatică a ortografiei; a serie *lăudă* etc. (unii țineau să pună accentul și în monosilabe ca *dă*) nu avea nici o rațiune, cu atît mai mult cu cît accentuarea nu era indicată în casuri ca *lăudă*, *hotărî* etc.; pe urmă, obiecțiunea că distingerea prin accent a unor forme ca *modele* și *modèle* ar fi fost necesară nu putea fi luată în samă cît timp nu se impunea și nici nu era posibil să se facă deosebirea între cuvinte cu aceeași înfățișare (d. e. *mare* sb. și adj., *viu*, adj. și vb., *noi* adj. și pron. etc.); și în vorbire și în scris, după context, înțelesul formelor omonime poate fi ușor prins — chiar jocurile de cuvinte cele mai neașteptate ajungem să le deslușim.

Înlăturîndu-se motivul confundărilor posibile în casurile amintite, a fost logic ca ortografia nouă să nu mai admită scrierea cu doi *s* în *cassă*, *massă*, *rassă*, pentru ca să se deosebească de *casă*... — și aici sensul fiecărei forme răsare dela sine, după cum e întrebuintată.

Pentru scrierea diftongilor și vocalelor în hiat s'a ajuns la soluții care nu vor mai lăsa loc la atîtea desorientări de pînă acum; uniformisarea la terminațiunile verbale *-esc*, *-cască*; *-ez*, *-căză* (deci nu *-iesc*, *-iască*; *-iez*, *iască*) poate fi considerată ca bine venită, așa că se va scrie numai: *îndoesc*, *îndocască*, *sfirșească*, *îngrijească*; *întemceez*, *scîntcează*, *înfățișează*, *încurajează*, nu *îndoiesc*... *încurajază*.

Principiul uniformisării e justificat și cînd s'a admis ca prefixul *des-* să se scrie totdeauna astfel, indiferent de vocalele sau consoanele care urmează: *desamăgi*, *desbina*, *deschide*, *desgheta*; dacă ar fi fost să se ție samă de variațiunile de fonetism ale lui, ar fi trebuit să fie scris în patru feluri: *des-* (în *desface*), *dez-* (în *dezamăgi*, *dezbina*), *deș-* (cum e pronunțat de mulți în *deșchide*) și *dej-* (rostit adeseori astfel în *dejgheta*); o dovadă, dintre atîtea, că nu se pot face, cum cred mulți, concesii nelimitate fonetismului.

În ce privește despărțirea sau scrierea la un loc a unor

cuvinte s'au fixat iarăși câteva norme după care ne vom putea orienta mai bine decât pînă acum (vom ști astfel că trebuie să se scrie d. e. *ceea ce, ca și, pe la, de-a-dreptul* etc., nu *ceeace, cași, pela, deadreptul*, cum obișnuiesc mulți).

S'a ajuns la înțelegere și asupra scrierei lui *răz-*, *iz-*, *bez-* (astfel: *război, răzbuna; izbi; bezmetic* etc.), deși punctul acesta a fost o grea punte de trecere spre ortografia cu *z* sau *s* în alte cazuri, și cred că soluția potrivită nu a fost găsită nici acum. În corpul cuvintelor s'a admis să se scrie cu *z* dinaintea lui *b, d, g* (*năzbitie, brazdă, guzgan*); tot așa, cînd un cuvînt prezintă sufixul *-nic* alăturat la o formă cu *z* în silaba finală: *groaznic, obraznic, paznic*, lîngă care au fost puși și *năpraznic, praznic*; în alte cazuri s'a lăsat preferința pentru scrierea cu *s*: *casnă, glesnă* etc.; propunerea comisiei care a prezentat raportul ei în 1931 mi se pare că era mai bine întemeiată; se spunea acolo că se vor scrie cu *z* formele care apar cu această consoană în pronunțarea obișnuită: *caznă, gleznă*; cu *s*, cele care se aud mai mult astfel: *lesne, trăsnă*¹. La începutul cuvintelor, adoptarea scrierei cu *s* (*sbiera, sdrobi, smeu, svirli, svon*) poate avea rațiunea ei, mai ales după ce în neologisme s'a păstrat ortografia cu *z* intervocalic și trebuia să se aducă o atenuare la întrebuintarea prea deasă a lui *z*, care dă un aspect de tot rebarbativ ortografiei.

Va surprinde pe mulți că nu s'a suprimat *u* la sfîrșitul unor substantive, adjective și verbe ca: *ochiu, vechiu, puiu, voiu*. Această reminiscență de ortografie de mult discreditată și-a găsit apărători pentru motivul că menținîndu-se *-u* se evită confundarea unor forme (sg. și pl. lui *ochi* etc.) și se ține samă de păstrarea uneori în pronunțare a acestei vocale finale. Argumentare în desacord, întii, cu principiul de care s'a ținut samă în stabilirea unor puncte ale ortografiei nouă: am văzut

¹ *Anal. Acad.*, LI, 190: sînt însă de rectificat unele erori din raport, pentru că nu a fost controlat în copia dactilografată și s'a tipărit fără să văd corecturile.

că s'au înlăturat accentul grav și dublarea lui *s* în câteva forme, pentru că nu e nevoie de asemenea expediente ortografice ca să se evite confusiuni. De ce să se recurgă atunci la *-u* pentru ca să se deosebească sg. lui *ochi* etc. de pl.? Și — mai mult — chiar cînd se aplică sistemul scrierii cu *-u*, motivul confundării nu e totdeauna valabil: d. e. *biciu* nu poate fi confundat cu pl. *bice* (nu mai vorbim de inconvenientul unei asemenea ortografieri cînd *biciu* vine să se întilnească cu o formă ca *indiciu*, unde *-u* e bine la locul lui). Nu are, pe urmă, nici un temei păstrarea în scris a lui *-u* după *i* pentru că el se mai distinge uneori în pronunțare. Dar pronunțarea astfel e dialectală: în limba literară acest *u* e inexistent. Atunci?... literei parasitare *i* s'a îngăduit să mai apară în ortografia noastră pentru acea „*révérance*“ pe care Th. de Bèze o revendica în scrierea francesă unor litere la fel cu a noastră. Hotărîrea Academiei se va opri, de altfel, în broșura ei — vor scrie cei mai mulți fără *-u*, pînă ce toți vor recunoaște că de geaba s'a încercat continuarea unui tic ortografic.

Cred că nu era îndreptățită nici menținerea scrierii în două feluri a gen.-dat. sg. articulat al sb. fem. de decl. I^a și a III^a, cu *-ei* și *-ii* (*casei*, *bisericii*, *lumii*, după formele nearticulate de gen.-dat. sg. și cele de pl.). Odată ce și în alte cazuri s'a ținut samă în noua ortografie de principiul uniformisărei, pentru ce nu ar fi fost aplicat și aici, primindu-se peste tot *-ei*? Cu atît mai mult cu cît știm că unele substantive nu sînt încă fixate în forma lor nearticulată de pl. și cea de gen.-dat. sg. — așa: *aripe* — *aripi*, *boale* — *boli*, *coale* — *coli*, *rane* — *răni*, *roate* — *roți*, *strade* — *străzi*. Pe urmă, chiar Academia a făcut acum — ca și în 1904 — o concesiune scrierii genitivelor cu *-ei* cînd a admis o categorie aparte pentru sb. în *-ie*, cu pl. în *-ii*, care pentru a se evita trei *i* se vor scrie cu *-iei*: *Academiei* etc.

Asupra terminațiunei de imperfect a vb. de conjugarea a IV-a s'a decis să fie ortografiată cu *ea*: *auzeam*. E adevărat că s'a obișnuit să fie redată mai mult astfel, dar cred că ar fi fost

de preferat *ia*, cum vedem în vechile texte — tradiția putea fi păstrată aici — și cum se aude încă prin unele ținuturi; aceasta ar fi evitat ortografii ca *innocam*, *vocam*, care e de prevăzut că nu vor fi acceptate.

Pentru că s'a admis scrierea fie cu *-e*, fie cu *-ă* în cuvinte ca *bătrinețe* — *bătrineță*, *tristețe* — *tristeță*, nu văd pentru ce s'a impus numai *-ă* la sb. care presintă în silaba finală un *ș* sau *j* (și tot așa la vb. cu aceleași consoane în temă): *cenușe*, *coașe* sînt prea obișnuite ca să fie excluse și am impresia că asemenea forme vor ajunge să se generalizeze, cu toată hotărîrea Academiei; ele corespund bine fonetismului românesc, cu *-ă* trecut la *-e* după *ș*, *j* (ca și în *foaie* etc.), pe cînd cele cu *-ă* redau ori fonetism dialectal (*ă* < *e* după *ș*, *j*) ori sînt analogisate după sb. în *-ă*.

Un punct care a rămas prea vag formulat e acela al neologismelor cu *h* inițial: în unele s'a păstrat această consoană, în altele s'a suprimat. E ceva arbitrar în distincțiunile admise de ortografia Academiei și ele nu vor înlesni limpezirea scrierii noastre în această privință. Tendința este incontestabil spre înlăturarea lui *h-* și de ea trebuia să ție mai mult samă Academia. Chiar pentru un cuvînt ca *humor*, nu mai poate fi motiv să se menție *h*, cînd derivatul lui *umoristic* e ortografiat de obicei astfel (e deci o inconsecvență cînd cei mai mulți scriu *humor*, însă *umoristic*). Soluția ar fi fost să înlăturăm pe *h-*, cum se obișnuște în ortografia italiană, și în alte cuvinte decît cele generalisate azi astfel (*ierarhie*, *ipocrit*), deci și în: *alucina*, *asard*, *ceatombă*, *emistih*, *exametru*, *iat*, *ibrid*, *idroavion*, *ipism*, *ipodrom*, *oroscop*, *orticultură*, *otel*; s'ar face excepție pentru *himeră*, care se deosebește de această serie (ca și fr. *chimère*, it. *chimera*) și *hidrogen*, *hectar*, *hectolitru* pentru ca să corespundă abreviațiunilor convenționale (*H*, *ha.*, *hl.*), cum s'a admis să se scrie *kilogram*, *kilometru*, *kilowat*, în acord cu prescurtările *kgr.*, *km.*, *kw.* S'ar păstra firește *h-* și în forme ca *hangar*, *hidalgo* și încă vre-o cîteva care nu se pot îndepărta de prototipurile lor și numai astfel sînt pronunțate.

Ortografiei nouă i se va putea obiecta că nu lămurește, cum s'ar fi așteptat, și alte câteva puncte mereu controversate. Sint însă amănunte asupra cărora nu s'a insistat, pentru că ele aveau să fie precisate în „glosarul“ ortografic. Un asemenea „glosar“ s'a dat în 1904, dar fără cît trebuia să cuprindă. Alt glosar nu poate întîrzia — ca să fie pus în acord cu ortografia nouă și să dea toate indicațiile complementare —, dar cînd l-am propus răspunsul a fost că mai poate întîrzia.

Sîntem deci tot la o ortografie cu multe deficiențe, pentru că bascula hotărîrilor s'a înclinat ori prea mult ori prea puțin într'o parte. Tot așa s'a întîmplat în 1926, cînd a fost vorba de scrierea lui *i*. Era totuși prilejul atunci să nu se mai lase nimic din echivocul ortografiei din 1904, să se renunțe la orice concesiune pentru *â*. Că se va continua să se scrie singur *Român* astfel, întru cît ne afirmăm mai mult romanitatea? Să se fi întîmplat chiar să ne zicem altfel, tot nu putea fi umbrită latinitatea noastră și dacă am păstrat numele nostru dela origine, de ce am stărui să credem că *â* mai bine decît *i* îl pune în lumină? Din ce este al sufletului nostru, din felul cum vorbim ne arătăm destul latinitatea — nu cîștigăm nimic cu o literă salvată dintr'un naufragiu ortografic.

Ceea ce mai bine întemeiat adusese votul Academiei din 1926 — păstrarea lui *s* intervocalic, în neologisme — tocmai aceasta s'a lăsat pe urmă la o parte, pînă la o nouă revizuire. Cum arătam în broșura apărută în 1904, *La nouvelle orthographe de l'Académie roumaine*, ar fi fost cuminte să nu se adopte scrierea cu *z* în reforma ortografică de acum treizeci de ani.

Se obiectează că scrierea cu *s* nu redă pronunțarea adevărată și prin urmare numai *z* este justificat. Dar atunci de ce nu se ține samă de „pronunțarea adevărată“ și la o altă serie de neologisme, cele cu *x* între vocale? Așa: *exagera*, *exigent*, *existență* etc. care se aud ca *egzagerat*, *egzigent*, *egzistență*; dacă se preconisează scrierea cu *z* în

poezie etc., logica, după considerațiuni fonetice, ar impune să fie scrise cu *gz* neologismele din urmă, dar îi poate trece aceasta prin gând cuiva, nu li s'ar da o înfățișare de tot barbară?

Se mai pledează în favoarea lui *z* că ne scutește de unele confusiuni: între *caza*, *oaze*, *viza* și *casa*, *oase*, *visa* se zice că, urmînd ortografia Academiei, nu se poate face distincțiunea necesară—suprimată dacă în cele dintii se serie tot cu *s*. Motivarea cade dacă este vorba de confusiuni, deoarece am văzut că și Academia a admis acum că nu este nevoie să se țină samă de ele în alte cazuri: cuvinte care sînt scrise la fel arată singure cum trebuie înțelese.

Să recunoaștem deci că principiul strict fonetic nu are de ce să fie aplicat la neologismele cu *s* intervocalic, cum și alteori sîntem siliți să renunțăm la el. Pentru cuvintele de acest fel criteriul fonetic e cu atît mai mult eliminabil cu cît ele formează o categorie aparte. Aparținînd patrimoniului culturii generale, fiind cuvinte ale civilizației, ele trebuie să-și păstreze o anumită fisionomie, să nu se îndepărteze prea mult de cum sînt scrise în alte limbi. Ca și numele proprii, nu le putem schimba în totul după ortografia noastră: ce ar fi dacă am serie și *Șecspir*, *Rasîn*, *Haine*? ne-am întîlni, e adevărat, cu Rușii care obișnuiesc rusirea ortografică a numelor streine, dar le putem lăsa această originalitate.

Se spune că nu pot ajunge toți să știe dacă cutare cuvînt e neologism și trebuie ortografiat cu *s*. Înainte de toate, să nu uităm că cine trece prin școală și caută să se cultive cît mai mult ajunge să-și fixeze imaginea grafică a fiecărui cuvînt; aceasta e, printre altele, cultura adevărată. De altă parte, învățarea limbei latine și a celei franceze, de care nu ne putem dispensa, dă orișicui orientări în ce privește neologismele, pentru că spre aceste limbi ne duc cele mai multe din ele și cum apare acolo o formă sau alta ne ajută să știm în ce fel urmează să fie scrisă romînește. Nu e nimeni deplin cult dacă nu stabilește mereu apropieri, nu asociază cunoștințele dintr'un izvor ori altul.

Și să convenim iarăși că școala, cultura în general, presupun unele eforturi, nu numai asimilări ușoare. Dela ele nu ne putem sustrage nici cînd este vorba să ne obișnuim a scrie cum cere exprimarea literară, și în ce privește ortografia putem spune că noi sîntem avantajați față de alții: de cîte complicații se izbese Francesii și Englezii în scrierea lor și dacă ei le birue, nouă ne-ar veni oare mai greu să ne deprindem cu o ortografie mult mai simplă, dar implicînd și ea unele impuneri peste care nu se poate trece? Altfel, ar însemna să ne acordăm privilegiul mijloacelor celor mai expeditiv, al minimumului, dacă nu chiar al lui zero de disciplinare, să fie lăsat fiecare să scrie după bunul plac.

P.-S.

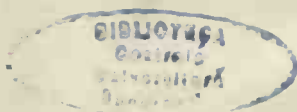
Credeam, cînd am dat la tipar articolul din fruntea acestui număr al revistei, că nu se va mai reveni la Academie asupra hotărîrilor luate cu privire la ortografie în ședințele dela 5 și 6 februar a. c. A învins însă și de data aceasta mania zădărniciilor, așa că puținul cit, chinuit, putuse fi salvat s'a întors la de mult condamnate rătăcirii.

Intr'o ședință (dela 25 mai) a sesiunii generale — pentru că 14 membri ai Academiei, care au găsit ușor acordata adesiune a lui S. Pușcariu, s'au ridicat „cu mare vehemență“, așa se va ceti în procesele ei verbale, împotriva scrierei cu *i* peste tot, păstrîndu-se *ă* numai în *Román*, așa cum a fost admisă în 1926 — s'a decis să se revie la sistemul din 1904.

În aceeași ședință s'a propus să se înlătore alte modificări adoptate și să se amîne formulările „definitive“ pînă la o nouă sesiune generală. După discuții în comisii, în plenul academic și după ce se ajunsese la o aproximativ mai practicabilă ortografie, se face acum semnul rămînerei la desorientări, la absurdități din 1904 și ni se spune că va mai trece vreme pînă să se știe ce va fi ortografia nouă.

Bate siroco cerebral pe la Academie.

[In revistă, P.S. acesta s'a tipărit — la *Insemnări și rectificări* — sub titlul *Ortografia Academiei tot nehotărâtă*, pentru că din procesul verbal al ședinței dela 25 mai rezulta, am văzut, că asupra unor chestiuni Academia avea să revie. Procesul verbal e redactat astfel: „D. Pușcariu atrage atențiunea că... alte puncte trebuie revizuite în amănunte. D-sa face propunere în sensul celor arătate. Propunerea se aprobă și D. Pușcariu este rugat a se însărcina cu redactarea în amănunte a modificărilor“. Deci răminea ca într'o altă sesiune generală, din 1933..., să se dea forma definitivă ortografiei, după mereu schimbătoarea majoritate a Academiei. Spre surprindere, Academia a cerut Ministerului Instrucțiunii să decreteze ca oficială „noua ortografie“, după câteva redactări improvizate ale lui Pușcariu și fără ca un nou vot să pară de data aceasta obligatoriu. Se înțelege atunci ce cuprinde broșura pusă de curind în circulație de Academie cu „regulile ortografice“ zise că au fost „votate“ în ședința dela 25 mai].

VERIFICAT
2017

3